

De kalkoenenopstand

Er was eens een kalkoenenfamilie die samen leefde op de boerderij van boer Sjarel.

Het was weer een rustige dag in het rustige leventje van de kalkoenen. Ik ging bijna samen met mijn kalkoenfamilie Kerst vieren tot er een man met een vrachtwagen langs kwam. Ik las op de vrachtwagen "Slagerij Bruyninks". We dachten dat hij gewoon iets aan de boer kwam geven. Toen stormde de man binnen. Hij pakte tante Imelda en mijn neefje mee en liep weer naar buiten. Al de kalkoenen waren in paniek en ze schreeuwden en tierden. Toen de man al een tijdje weg was, beseften we dat we tante Imelda en neef Jan waarschijnlijk nooit meer terug zouden zien... Dat dacht ik eigenlijk ook, maar na een paar uur zag ik in dat als we hier bleven zitten en niks deden dat zeker zou gebeuren! Ik voelde opeens goede moed! Ik zou een manier vinden dat ik mijn neefje Jan en tante Imelda zou terugvinden en waarop ze zouden stoppen met dieren te slachten! Misschien zou één van onze vrienden de volgende zijn! Dat zei ik dan ook dadelijk tegen mijn familie. Vol goede moed stapte ik naar de kamer waar zij ruzie waren aan het maken over de erfenis. Typisch mijn familie! Ik ging midden in de kamer staan en zei: "We moeten iets doen! Misschien zal een van onze vrienden de volgende zijn!" Er kwam maar geen reactie. Ik moest creatiever zijn... Na uren denken wist ik het! "Misschien zal een van ONS wel de volgende zijn!" Niet zo creatief maar het werkte! Ze begonnen weer zo hard te paniekeren dat ik er bang van werd!

Maar dat duurde niet lang. Ik zei dat we daar wel iets aan konden doen! "Ik wil er alles voor doen om ze terug te halen!", zei mijn nichtje.

Zij was de zus van neef Jan. Soms hadden ze wel eens ruzie maar je ziet: als er zoiets gebeurt, zijn ze er voor elkaar. "Kijk, ik heb een plan.", zei ik "We bouwen een vlot dat in de lucht blijft door ons vieren. Dan vliegen we naar de slagerij en bekogelen we die met eieren. Dus we moeten heel veel eieren hebben!" "Daar zorg ik wel voor!" zei mijn andere tante "Goed, dat is dan al geregeld. Dan proberen we in de slagerij te geraken en Tante Imelda en Jan mee." "Hoho Frankenstein, eerst moeten we wel dat vlot maken en hier weg geraken!" "Dat gaat wel lukken als je het echt wil!" zei ik toen. Eerst verdeelden we de taken: mijn papa en opa maakte het vlot, mama en tante Lot broedden de eieren uit, oma maakte lekker eten voor ons, mijn broer zorgde ervoor dat de touwen waaraan ze ons voort zouden vliegen stevig zaten, mijn neef Hervé en ik maakten een plan om boer Sjarel af te leiden. Dit zouden we doen: onze goede vriend Philip de kip kan heel makkelijk ontsnappen, dus we zorgden ervoor dat hij ging ontsnappen. Hij ging naar de tuin van de boer, daar zit hij meestal.

Zo zouden wij rustig kunnen vertrekken. Eindelijk, het is klaar. "Philip, vertrek maar!"

Daar ging Philip! De boer schoot direct in actie. Haha, je moest hem eens zien rennen achter Philip! Maar voor lachen hadden we even geen tijd. We zetten het vlot buiten.

"Klaar om te lanceren? 3, 2, 1, GO!" Daar gingen we. Het lanceren ging niet zo snel maar we geraakten er. Nu waren we echt in de lucht! "Hop naar naar de slager!" zei ik. "Hopelijk zijn we niet te laat om ze te redden" zei tante Lot. Toen werd het even stil...

maar ondertussen waren we al bijna bij de slagerij. We moesten het perfecte moment uitkiezen om te vuren... “Nu!” zei ik. Alle eieren vlogen op de slagerij. Het ging perfect Tot plots... het begon te onwrenen! “Duurt dit nog lang?” vroeg mijn mama “Ik kan jullie gewicht niet meer houden!” zij tante Lot “Jaja, we gaan landen!” zei Hervé “Waar dan?” vroeg ik “Op het dak van de slagerij natuurlijk!” zei Hervé. Dat vond ik best een raar idee maar ik vond het goed, ik kon nu even niks beters verzinnen. Dus we landden op de slagerij. We gleden van het dak, en stormden naar binnen. We zagen tante Imelda!

De slager schrok zich dood en rende meteen naar buiten! Zij vlogen allemaal op tante Imelda maar ik niet, ik zocht Jan. Ik voelde iets achter mij, “BOE!” “Jan!! Ik schrok me dood!” “En ik was bijna dood!” wat hebben we daar nog gelachen. Na een paar minuten gingen we terug naar de boerderij teug naar huis.

En ... we leefden nog heel lang en gelukkig ...

EINDE!